

ἀνευρίσκη κλοπιμαίαις κότταις, ἀλλὰ νὰ χάνη τὸν νοικοκύρην των. Καὶ ἔτσι νὰ ἐρωτᾷ ἑαυτήν :

— Νὰ τῆς φάγω ; Νὰ μὴν τῆς φάγω ;

Τίμιοι πολῖται ποτὲ δὲν πρέπει νὰ γεννῶσι τοιαῦτα ἀγκιστροειδῆ ἐρωτηματικά εἰς τὸ μυαλὸ τῆς ἀστυνομίας. Ἐκαστος πολίτης πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἀστυνόμος· τότε μόνον δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἀστυνομία.

Οἱ ἐκατόφθαλμοι καὶ ἐκατόγχειρες ἐδασίλευον μίαν φράν εἰς τὴν γῆν μας. Τώρα πρέπει νὰ νομίζωμεν εὐτύχημα ὅταν ὁ Διευθυντὴς μας τύχῃ νὰ ἔχῃ δύο μάτια· καὶ ἕνας λόγος ποῦ πρέπει νὰ εὐχώμεθα μακρὰν ἰδιωτεῖαν εἰς τὸν κ. Κουμουνδούρον, εἶναι καὶ ὁ μονόφθαλμος ἀστυνόμος τὸν ὁποῖον μᾶς προητοίμαζε τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ ὑποργικοῦ του βίου.

Γίνονται ὅμως ἐκατόφθαλμοι οἱ ἀστυνόμοι ὅταν οἱ πολῖται συντρέχωσι τὴν ἀστυνομίαν· καὶ εἶναι μύριαί αἱ συνδρομαὶ τὰς ὁποίας οἱ τίμιοι πολῖται δύνανται νὰ προσφέρωσιν.

Ὅταν εἶσαι γελοῖος νεανίας, καυχώμενος ὅτι ἀνήκεις εἰς ἀνωτέραν δὴθεν κοινωνικὴν τάξιν καὶ ἐνοικιάζων μεσάνυκτα ἄμαξαν εἰσάγης ἐντὸς αὐτῆς δύο τρεῖς πόρνας τῶν τριῶν, κορυβαντιῶν δὲ καὶ μαινόμενος μετ' αὐτῶν διατάσῃς τὸν ἄμαξηλάτην νὰ τρέχῃ ἀπὸ ῥυτῆρος καὶ τὸν παρατηροῦντά σοι τὴν κακοήθειαν αὐτὴν κλητῆρα ὑβρίζης, τότε δὲν δύνασαι νὰ ὀνομασθῇς πολίτης, ἀλλὰ . . . ἀπλούστατα ζόανον.

Τῆς ἄλλαις ἡ ἀστυνομία ἀνεῦρε περιστέρια κλαπέντα. Κανεὶς δὲν εἶχεν ἀναγγεῖλει προηγουμένως τὴν κλοπὴν· ἐφυλάχθησαν δύο τρεῖς ἡμέρας καὶ κατόπιν ἀπεδόθη εἰς αὐτὰ ἡ ἐλευθερία. Κάλλιστα διὰ τὰ περιστέρια, ἀλλὰ διὰ τὸν κύριόν των . . . τίς πταίει ;

Αἱ ὀρνιθοκλοπαὶ πολλάκις εἶναι καθαρὰ προϊόντα κουζονικῶν ἐρώτων.

Εἰσέρχεται τὴν νύκτα εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς δούλης ἢ τῆς παραμάνας σὰς σφριγῶν πυροσβέστης ἢ κλωστομύσταξ πυροβολιστής. Γίνεται ἐκεῖ ὅ,τι συνήθως συμβαίνει μετὰ πυρὸς καὶ ὕδατος· πότε τὸ νερὸ λυγώνει καὶ σβύνει ἐντὸς τοῦ πυρὸς, πότε τὸ πῦρ ἐντὸς τοῦ ὕδατος· εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιστάσεις τὰ δύο γίνονται ἕνα.

Φεύγει ὁ πυροσβέστης ἢ ὁ πυροβολιστής.

— Ἀμ ! δὲ θὰ μοῦ δώσης καὶ κανένα σουβενίρι ;

— Τί νὰ σοῦ δώσω, Γιάννη μου ; . . . Ἀ ! νὰ, δὲν παίρνεις μιὰ κότα νὰ τὴν γλεντίσης ;

Καὶ τὴν ἐπαύριον ἡ νοικοκυρὰ πρὸς τὴν ὑπηρέτριαν !

— Μᾶς τὴν σιγύρισε πάλι ὁ μουστερῆς μας ;

— Ναί, ὁ παληάνθρωπος ! Νὰ τὸν πιᾶσω καμμιά νύκτα νὰ τὸν κάμω κομμάτια.

ΑΛΗΘΕΙΑ.

Ἡ Ἑλλάς δὲν εἶναι κράτος, εἶναι λημέρι.

Καλιδάν.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Νοστιμώτατον ἐπεισόδιον ἐμεσολάβησε κατὰ τὴν πρωτὴν συνεδρίαν τῆς Τετάρτης μετὰ τῶν κ. κ. Πετσάλη καὶ Συνοδινού.

Ὁ πρῶτος ἀπεκάλεσε τὸν δεύτερον *ψωριάρη*. Τοῦτο ἐτάραξε φυσικὰ τὴν βουλὴν, διότι ἡ πρὸς τὸν κύριον Συνοδινὸν ἀποδοθεῖσα ἀσθένεια εἶναι κολλητικὴ.

Ὅλοι ἐπαράχθησαν καὶ ἦσαν ἔτοιμοι ν' ἀφήσουν μόνον τὸν κ. Συνοδινὸν ἐν τῇ βουλῇ, ἐν ᾗ περιπτώσει δὲν συγκατετίθετο νὰ ἐξέλθῃ μόνος του, ὅτε ὁ κ. πρόεδρος ὑποχρέωσε τὸν κ. Πετσάλην νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν λέξιν του.

— Ἀν τὸ εἶπα, ἀπήντησεν ἀστείότατα ὁ κ. Πετσάλης, τότε τὴν ἀνακαλῶ.

Εἰς μερικὰ καφενεῖα περιέρχεται εἰς τὸ ἐξῆς δίλημμα, γνωρίζων ὅτι ὁ καφές σου ἔβρασεν ἀπὸ κατασταλάγματα ἄλλων προηγουμένων καφέδων :

Ἡ νὰ μὴν τὸν πῆς ἕνα τῶν προκατόχων σου ἢ νὰ τὸν ῥοφήσῃς καὶ τὸ καταπάτι μαζὺ χάριν τῶν διαδόχων σου, ἵνα μὴ μαρτυρήσουν, ὅπως σὺ καὶ ἐκεῖνοι.

Ζητοῦνται μάρτυρες διὰ τὸν ἱερὸν αὐτὸν ἀγῶνα.

Εἰς τὴν παράστασιν τοῦ Ὁδείου μετὰ τῶν ἐνὸς ὑποχρεωτικῶν θαυμαστοῦ καὶ ἐνὸς ἀμερολήπτου :

— Εἶδες, φίλε μου, τί θαυμάσια παριστάνουν.

— Σὲ βεβαιῶ, φίλε μου, ὅτι ἀποτρόπαια παριστάνουν.

Ἠκούσθη ὁ ἐξῆς μελαγχολικὸς μονόλογος τοῦ κυρίου Κουμουνδούρου :

«Τί ἐλαφρότερον πτίλου ; — Κονιορτός. — Τί δὲ κονιορτοῦ ; — Ἄνεμος. — Τί δὲ ἀνέμου ; — Γυνή. — Τί δὲ γυναικός ; — Πλειοψηφία.»

Οὐδέποτε Βουλὴ ἑλληνικὴ εἰργάσθη μὲ τόσῃν ταχύτητι ὥς ἡ ἐφετερινή. Τὸ ἄρμα τῶν ἀρτοτήρων βοῶν, παρὰ πᾶσαν πιθανότητα, βαίνει ταχύτερον τοῦ σιδηροδρόμου μας τοῦ ὁποίου τὰ διαλείμματα εἶναι μεγαλείτερα τῶν διαλειμμάτων τῶν ἐργασιῶν τῆς βουλῆς.

Ἀλλὰ καὶ πάλιν ὁ κ. πρωθυπουργὸς δὲν εἶναι εὐχαριστημένος. Ὁμοιάζει ἄμαξηλάτην τοῦ ὁποίου οἱ ἵπποι πετοῦν ἀπ' τὸ τρέξιμο, ἀλλ' ὅστις ἐξακολουθεῖ νὰ τοῖς ἐπισεῖν τὴν μάστιγα ἐκ τοῦ φόβου μὴ χαλαρωθῇ ὁ δρόμος των.

Καμμὶὰ φορὰ καὶ οἱ φίλοι γίνονται ὀχληροί. Ὁμιλῶν περὶ τῆς στρατιωτικῆς προτάσεως τοῦ κ. Σ. Πετιμεζᾶ, ὁ φίλος του κ. Βαλτινὸς εἶπε : ἀπροβλέπω ὅτι ἡ κυβέρνησις θέλει ποιήσῃ ἐκποδῶν τὴν πρότασιν τοῦ κ. Πετιμεζᾶ, πρὶν ἢ λάβωμεν καιρὸν νὰ τὴν *χωνεύσωμεν*».

Τί διάβολο ! γαλέτταις εἶναι καὶ αἱ προτάσεις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ καὶ τόσῃ δύσκολα χωνεύονται.

Ὁ Θεοφιλεὼν ἢ Περιστερεὼν τοῦ κ. Χωρέμη ὑψώθη καθ' ἕνα ἀκόμα πῆχυν, διὰ τῆς ἐπιθέσεως μαρμαρίνων κυγκλίδων.

Δὲν σὰς εἶπομεν ὅτι τὸ σπῆτι αὐτὸ Θεὸ—φιλᾶ ; Εἶναι ἀδύνατον, θὰ τὸν φθάσῃ τὸν Γέρο τοῦ Κόκκου καὶ θὰ τοῦ φιλήσῃ τὸ χέρι.

Εὐχαρίστως μανθάνομεν ὅτι ἐπὶ τοῦ νέου ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας πρόκειται νὰ εἰσαχθῇ ἡ γυμναστικὴ εἰς τὸ Διδασκαλεῖον.

Διὰ τοιούτων μέτρων τὸ εἰρηνικώτατον ὑπουργεῖον τῶν Ἑκκλησιαστικῶν γίνεται πολεμικώτατον καὶ ἐθνωφελέστατον.

Ὁ κ. Βαλτινὸς εἰς τὴν τελευταίαν του ἀγόρευσιν ἀφοῦ ὠμίλησεν ἐπὶ μισῇ ὥρᾳ, ἀλλὰ ταῦτα, εἶπε, «τὰ εἶπον διότι, κατ' ἐμὲ κριτὴν, καὶ τὸ σύστημα τὸ φορολογικὸν καὶ τὸ σύστημα τὸ στρατιωτικὸν, τὸ ὁποῖον ἔφερον ἡ κυβέρνησις, πηγάζουσιν ἀπὸ τῆς πολιτικῆς τὴν ὁποίαν ἐννοεῖ ν' ἀκολουθήσῃ».

Δὲν ἤξιζεν ἡ ἀνακάλυψις αὐτὴ τὸ ἀερίφως τοῦ Ἑδδισῶν;

Ἦστερα ὠμίλησε ἀκόμη μίαν ὥραν διὰ ν' ἀποδείξῃ μετὰ μεγάλης μετριοπροσύνης προσθέτων ὅτι μπορεῖ καὶ νὰ σφάλλῃ εἰς τὴν ὅλως νέαν ἰδέαν ἣν προάγει εἰς φῶς, «ὅτι καὶ τὰ δύο αὐτὰ νομοσχέδια ἐνισχύουσι πράγματι τὴν πολιτικὴν τοῦ κ. Τρικούπη.»

Καὶ ὅλος ὁ κόσμος νὰ νομίζῃ ὅτι τὰ νομοσχέδια αὐτὰ τὰ ἔφερον ὁ κ. Τρικούπης διὰ νὰ ἐξασθενήσῃ τὴν πολιτικὴν του !!

Ἡ τελευταία του ἀνακάλυψις εἶναι ὅτι ἡ Γερμανία κατὰ τὰς τελευταίας εἰδήσεις ἐξοπλίζεται !!

— Κατὰ τί μπορεῖ νὰ διαφέρῃ ὁ Βίσμαρκ τοῦ κ. Δεληγιάννη;

— Ὁ Βίσμαρκ γεννήθηκε πρωταπριλιά καὶ δὲν λέγει ψεύματα· ὁ κ. Δεληγιάννης, χωρὶς νὰ γεννηθῇ πρωταπριλιά, μόνον ψεύματα λέγει.

Ὁ ἀνωτέρω διάλογος χύνει ἱκανὸν φῶς καὶ ἐπὶ τῆς παραμορφώσεως τῶν πρακτικῶν, ἣν ταχυδακτυλογρωκώτατα ἔκαμεν ἐν τῇ *Πρωτῇ* ὁ κ. Δεληγιάννης καὶ ἣν ὁ κ. πρόεδρος τῆς Βουλῆς ἠναγκάσθη προχθὲς νὰ ἐπανορθώσῃ.

Ξεύρετε ὅτι ἀπὸ μιᾶς τοιαύτης νοθεύσεως τῶν πρακτικῶν χρονολογεῖται τὸ περίφημον καταστάν: Μὴ Χάνεσαι! τοῦ Κουμουνδούρου.

Παρατηρήσαντες τότε τὴν νοθείαν τοῦ στενογράφου, ὁ Κουμουνδούρος ἀφελέστατα τῷ ἀπήντησε:

— Μὴ Χάνεσαι.

Διὰ τὸ ἀμέλητον ποίημα «**Κοσμογονία**» τοῦ φιλότατου συνεργάτου μας Κόκκου καμμία ἐφημερίς οὔτε γρῦ ἔγραψεν.

Οὔτε τὸ περιμέναμε, διότι ἐξαντλούμεναι αἱ συνάδελφοι εἰς ἐπαίνους τῶν Σισινηδῶν, οὔτε καιρὸν ἔχουν, οὔτε ἀντίληψιν, νὰ αἰσθανθῶν τοιαῦτα κάλλη ποιητικά.

ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟΝ.

Ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν ἐγένοντο δύο ἀθώωσις στρατιωτικῶν κατηγορουμένων ἐπὶ φόνῳ, αἵτινες ἐξέπληξαν καὶ αὐτοὺς τοὺς ἀθωωθέντας. Καὶ ἡ μὲν πρώτη παρῆλθεν ἀπαράτητος, διότι τόσα περιστατικά καθίστων τὸν φόνον ἐκεῖνον σχεδὸν μοιραῖον, μὴ ἔχοντα οὐδὲν στοιχεῖον ἐλευθέρας βουλήσεως.

Ἄλλ' εἰς τὴν δευτέραν περίστασιν κατηγορεῖτο εἰς ὑπολοχαγὸς ὡς φονεὺς νεαρῶτάτου ποιμένου, ἐνῶ ἔβασκε τὸ ποίμνιόν του, καὶ μόνον καὶ μόνον διότι δὲν ὠμολόγησεν ὅτι ἦτο ζωοκλέπτης.

Ἐνθυμούμεθα ὅτι αἱ *Νέαι Ἰδέαι* εἶχον δημοσιεύσει τραγικώτατην περιγραφὴν τοῦ φόνου τούτου, καὶ ὅσοι εἶχον ἀναγνώσει αὐτὴν ἦσαν βέβαιοι ὅτι ὁ δράστης τοῦ ἐγκλήματος θὰ κατεδικάζετο ἀφεύκτως εἰς θανατικὴν ποινὴν, τὴν ὁποίαν δυστυχῶς δὲν κατηργήσαμεν ἀκόμη.

Ἄλλ' οἱ κύριοι Στρατοδίκαι μετέτρεψαν τὴν θανατικὴν ποινὴν εἰς τὴν ποινὴν τῆς ἀθώωσεως.

Λοιπὸν δὲν ἐγένετο φόνος;

Καὶ τότε πῶς ὁ ὡς φονεὺς κατηγορηθεὶς ἀκόμη δὲν ἐδημοσίευσεν διὰ τῶν ἐφημερίδων ὅτι θὰ καταγγεῖλῃ ὡς συκοφάντην τὸν συντάκτην τῶν *Νέων Ἰδεῶν*;

Ἐνὸς τοῦτο δὲν πράττῃ καὶ ἐνὸς δὲν ἀποδειχθῇ ἀληθὲς ἡ συκοφαντία, ὁ κόσμος ὅλος θὰ τὸν θεωρῇ φονέα καὶ τὸ στρατοδικεῖον θὰ διατελῇ ὑπὸ **στῆγμα**.

Τοιοῦτο Στρατοδικεῖον εἶναι πράγματι **Στραδοδικεῖον**.

*
**

Νομίζομεν, μολονότι δὲν ὑπάρχει καιρὸς διὰ τὴν Σύνοδον αὐτὴν, ἀλλὰ χάριν τῆς ἠθικῆς τοῦ τόπου ὅσοι βουλευταὶ δὲν ἀποδέχονται τοιαύτην ἐγκληματικὴν δικαιοσύνην, ὀφείλου νὰ καθυποβάλωσι νομοσχέδια δι' ὧν τὰ κοινὰ ἐγκλήματα τῶν στρατιωτικῶν νὰ ὑπαχθῶσιν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῶν κοινῶν δικαστηρίων.

Ἄλλως ἄς κηρύξωμεν ὅτι ἔσμεν Ἴνδοι διηρημένοι εἰς Βραχμᾶνας καὶ εἰς Παρίας.

Κυρίως δὲ τὸ ζητοῦμεν ὅτι ζητοῦμεν παρὰ τοῦ κ. Ἀριστείδου Οἰκονόμου, ἐάν δὲν θέλῃ νὰ πιστεύωμεν ὅτι κολακεύει τὸν στρατὸν διὰ λόγους δημοκοπίας.

ΠΤΗΝΑ — ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΙ.

Ὁ κ. Ἀφεντούλης καθ' ἐκάστην λαμβάνει ἀναφορὰς πτηνῶν δι' ὧν καταγγέλλουν πολλοὺς ἀξιοματικούς, ἐξερχομένους εἰς θήραν εἰς περίοδον καθ' ἣν εἰς οὐδὲν πεπολιτισμένον κράτος ἐπιτρέπεται τοιαύτη, ἐνεκα τῆς συμπίπτουσας ὥστοκίας τῶν πτηνῶν.

Τὸ ἐπὶ κεφαλῆς στέμμα καὶ τὰ γαλονάκια τοὺς προστατεύουν κατὰ τῆς καταδιώξεως τῶν χωροφυλάκων, ἀλλ' ὁ κ. Ἀφεντούλης δὲν εἶναι ἄνθρωπος ὅστις τρομάζει τὰ γαλονάκια καὶ ἀπαξ λαβῶν ὑπὸ τὴν προστασίαν του τὴν μεγάλην ὁμοσπονδίαν τῶν πτηνῶν δὲν πιστεύομεν νὰ τὴν ἀφήσῃ ἔρμαιον τῶν γαλονίων.

Μανθάνομεν ὅτι πρὸς τοῦτο εὐρίσκεται εἰς διαπραγματεύσεις πρὸς συνολόγησιν ἐπιθετικῆς καὶ ἀμυντικῆς συμμαχίας μετὰ τοῦ κυρίου Μαυροῦδῃ.